

крака). На едно мѣсто пъкъ единъ офицеринъ съ госпожата и войника си ловѣхъ съ кошове. Прѣпричахъ водата и гонѣхъ рибкитѣ въ тѣхъ. Колко малко наловихъ тѣ! А ние? — О, ние съ сертмето постоянно ловѣхме. Слънцето заиде. Мръкнѣ. Мѣсечината се появи. Тогава си отидохме дома съ пълна торба риби. Да, хубаво е да се лови риба по Перловската рѣка!

Бѣлийо все вървѣше напредъ и ние слѣдъ него. Стигнахме военния арсеналъ. Това е голѣма работилница, където поправятъ пушкитѣ и топоветѣ на войската. Отдѣсно ни бѣше една хубава ливада, а отлѣво пъкъ — Курубагларъ. По края на ливадата имаше редъ върби и тополи. Върбитѣ вече бѣхъ почнали да пролистватъ. По тѣхъ стоехъ врабчета и чуруликахъ отъ клонче на клонче, прѣдъ насъ се издигаше цѣла Витоша, покрита още по върховетѣ съ снѣгъ, и такава хубава, величествена!

Обърнахме налѣво. Искане да отидемъ на Долни Курубагларъ. Той е по-близо до града. Горни Курубагларъ е онази частъ, която се пада отдѣсно на Драгалевския пътъ; разбира се, кога отиваме къмъ село Драгалевци. Тая частъ на Курубагларъ е по-весела лѣтно врѣме, защото има повече дървета и повече сѣнки.

Вървимъ напредъ и весело приказваме. Бѣлийо все тича. Дѣцата почнахъ да се надтърчватъ. И ние слѣдъ тѣхъ зарипахме. Само госпожитѣ вървѣхъ тихо и сериозно. За да стигнемъ по-скоро, нагазихме една изорана нива. Миняхме ѝ. Тъпчимъ една хубава зелена ливада. Трѣвата ѝ е малка, но весела. Насрѣща ни отдалечъ върви човѣкъ. Ей го, едъръ шишкавъ, като бѣчвичка. Той не върви, а се търкаля, На рамото му нѣщо дълго. Той се спрѣ и замѣри. Значи това е пушка. Тя бѣше насочена къмъ една слива. На последната бѣхъ накацали врабчета и си чуруликахъ. Гръмнѣ. Гласътъ на пушката бѣше слабъ. Много врабци хвъркнѣхъ. Едно паднѣ. Нещастното! То искаше да хвъркне, но не можа. Погна го една хрътка. То пакъ хвъркнѣ и пакъ паднѣ. Ловецътъ се спусти и го хванѣ. Ние приближихме. Той бѣше бай Генчо.

— О, бай Генчо, ти ли си? попита го бай Маринъ.

— Азъ, отговори той; поизлѣзахъ малко. Заобиколихме го. Марийка и Коце гледахъ въ ржката на бай Генча — тамъ бѣше врабчето. То жално цвърчеше и се опитваше да хвъркне. Яката, като клещи, ржака го държеше здраво.